

ger, strømsvigt eller fejl i eller ved det apparatur, betalingsmodtager har opstillet.

Kan fejlen ikke bevislig placeres hos betalingsmodtager, anvendes hovedreglen i 1. pkt.

Har kortudsteder foreskrevet anvendelsen af bestemt apparatur som betingelse for tilslutning til betalingssystemet, må dette – uanset ejerforholdet – normalt betragtes som omfattet af kortudsteders ansvar i henhold til 1. pkt. Sidestillet hermed er den situation, at faktiske forhold tvinger betalingsmodtager til at vælge et bestemt apparat, som er udviklet i samarbejde med kortudsteder, og som af tekniske/økonomiske eller andre årsager ikke (kan) fremstilles af andre.

§ 15, stk. 2, har til formål at friholde kortindehaver for følgerne af, at fejl som omhandlet i stk. 1, 1. pkt., efter formuerettens almindelige regler har bevirket, at kortindehaver misligholder sine betalingsforpligtelser.

Indtræffer misligholdelsen som følge af forhold omhandlet i stk. 1, 3. pkt., er betalingsmodtager dog allerede af den grund afskåret fra at gøre misligholdelsesbeføjelser gældende.

Det er dog rimeligt, at kortindehaver ikke skal stilles bedre som følge af fejlregistrering m.v., end han ville være, hvis betalingsoverførslen havde fundet sted. Betalingsmodtager kan derfor kræve morarente efter dansk rets almindelige regler herom, navnlig renteloven. Hvis beløbet er debiteret kortindehaver, er denne dog efter 2. pkt. stillet, som om betalingstransaktionen er forløbet korrekt. Det rentetab, betalingsmodtager i denne situation måtte lide, må gøres gældende mod den, der efter reglerne i stk. 1 er ansvarlig.

Har kortindehaver forsætligt eller groft uagtsomt medvirket til fejlen under sådanne omstændigheder, at erstatningskrav ville blive nedsat eller bortfalde efter stk. 1, 2. pkt., må han tilsvarende selv helt eller delvist bære tab som følge af misligholdelsen.

Stk. 3 indeholder en regresregel, der sikrer, at kortudsteder ikke skal bære tab hos kortindehaver, hvis fejlen er indtruffet under omstændigheder omhandlet i stk. 1, 3. pkt.

Det bemærkes endeligt, at § 15 alene behandler ansvarsgrundlaget, men ikke behandler tabsberegningen eller spørgsmålet om, hvilke skader der skal erstattes. Dette overlades som hidtil til domstolene afgørelse.

Til § 16

Reglerne i §§ 14 og 15 er beskyttelsesregler, der tilgodeser kortindehavers og betalingsmodtagers

beskyttelsesbehov. § 16 forbyder derfor, at der ved aftale, almindelige vilkår eller lignende sker fravigelser vedrørende fremtidige situationer til skade for disse, i det omfang deres retsstilling er fastlagt i denne lovs §§ 14 eller 15. En forskrift om, at kort kun må anvendes af kortindehaveren personligt har således ingen præjudicerende virkning ved bedømmelsen i henhold til § 14 af, om kortindehavers adfærd er ansvarspådragende. Derimod er der intet til hinder for, at der tillægges dem en gunstigere stilling end efter loven.

Som nævnt i bemærkningerne til § 1 gælder § 16 også i tilfælde, hvor forholdet har tilknytning til fremmede retssystemer.

Til § 17

Kapitel 6 regulerer, med markedsføringsloven som forbillede, hvorledes forbrugerombudsmandens afgørelser kan efterprøves.

Indledningsvis fastslår § 17, stk. 1, i lighed med markedsføringslovens § 18, stk. 2, at forbrugerombudsmandens afgørelse ikke ved administrativ rekurs kan indbringes for industriministeren. I overensstemmelse med almindelige regler kan forbrugerombudsmandens afgørelser derimod indbringes for retten. Ved § 17, stk. 2, gives der de berørte en lang frist – 3 måneder – hertil. Oversides fristen, skal retten afvise sagen.

Til forskel fra, hvad der normalt gælder, har indbringelsen opsættende virkning. Begrundelsen herfor er, at der i disse situationer – i modsætning til § 18 – ikke er behov for at anvende afgørelsen uanset en verserende retssag.

Til § 18

Bestemmelsen om indbringelse af påbud er en tillem্পning af reglerne i markedsføringslovens § 16, stk. 2 og 3, om forbud.

Til § 19

Bestemmelserne svarer i det væsentlige til markedsføringslovens § 13.

Der er dog den forskel, at kun sager, hvor forbrugerombudsmanden er part, anlægges ved Sø- og Handelsretten.

Dette indebærer, at retssager mellem f. eks. kortudsteder og betalingsmodtager om erstatningsansvar og -udmåling føres ved de almindelige domstole, medens retssager, hvor forbrugerombudsmanden er involveret som led i sit tilsyn, føres ved Sø- og Handelsretten.